

Sygnatura akt II AKa 206/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Witold Franckiewicz (spr.)

Sędziowie: SSA Zdzisław Pachowicz

SSO del. do SA Edyta Gajgał

Protokolant: Beata Sienica

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2016 r.

sprawy **R. S.**

oskarżonego z art. 158 § 1 kk, art. 280 § 2 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk i art. 157 § 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 189 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w związku z art. 282 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk, art. 191 § 1 kk, art. 190 § 1 kk w związku z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 22 marca 2016 r. sygn. akt III K 167/15

I. uchyla zaskarżony wyrok w pkt II części dyspozytywnej, dotyczący czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku zakwalifikowanego z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i sprawę w tym zakresie wobec oskarżonego R. S. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu, jako rzeczowo i miejscowo właściwemu, celem ponownego rozpoznania;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego R. S. na r zecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego oraz wymierza mu 1.400 zł opłaty za II instancję.

UZASADNIENIE

R. S. oskarżony został, o to że:

I. nieustalonego dnia wiosny 2008 roku w Wielkiej Brytanii, w miejscowości B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, uderzając I. P. (1) ręką w twarz oraz przewracając go na ziemię naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

II. w okresie od bliżej nieustalonego dnia wiosny 2008 roku do lutego 2009 roku w Wielkiej Brytanii, w miejscowości B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w krótkich okresach czasu, w wykonaniu z

góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej bezpośrednio zmierzał do popełnienia przestępstwa w ten sposób, iż grożąc słownie oraz telefonicznie pozbawieniem życia, pobiciem, zgwałceniem oraz stosując przemoc wobec I. P. (1) poprzez bicie go nieustalonym przedmiotem po całym ciele, ciągnięcie po ziemi za rękę, pozbawienie wolności poprzez zamknięcie w bagażniku samochodu i przewiezienie w nieustalone miejsce, usiłował doprowadzić wymienionego pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000,00 funtów, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 189 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III. nieustalonego dnia w okresie od wiosny 2008 roku do lutego 2009 roku, w Wielkiej Brytanii, w miejscowości B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, stosując przemoc wobec I. P. (1) w postaci bicia po całym ciele, używając noża poprzez jego okazanie i zranienie w rękę, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci rany ciętej prawego ramienia, które naruszyły czynności narządu jego ciała na czas poniżej dni siedmiu oraz niebezpiecznego przedmiotu w postaci kija do bejsbola zabrał w celu przywłaszczenia portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 30 funtów, dokumentami w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy, telefon komórkowy marki S. (...) wartości 150 złotych oraz klucze do mieszkania, którymi następnie otworzył mieszkanie zajmowane przez pokrzywdzonego, wszedł do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia odtwarzacz (...) o wartości 150 złotych oraz pieniądze w kwocie 530 funtów stanowiące równowartość 2.700,00 złotych na łączną szkodę wymienionego pokrzywdzonego w kwocie 3.000,00 zł,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IV. nieustalonego dnia wiosny 2008 roku w Wielkiej Brytanii, w miejscowości B., grożąc pozbawieniem życia oraz pobiciem zmuszał I. P. (1) do opuszczenia mieszkania zajmowanego wspólnie z K. I., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 191 § 1 k.k.

V. w sierpniu 2008 roku w Wielkiej Brytanii, w miejscowości B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru groził A. K. pozbawieniem życia, pobiciem oraz wrzuceniem do rzeki, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 22 marca 2016 roku orzekł:

- oskarżonego R. S. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt I – IV części wstępnej zaskarżonego wyroku (wyżej opisanych) i za to:

- za czyn I – na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności,

- za czyn II – na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności,

- za czyn III – na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł każda stawka,

- za czyn IV – na podstawie art. 191 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. Sąd Okręgowy umorzył postępowanie o czyn opisany w pkt V części wstępnej wyroku (wyżej opisany).

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu R. S. karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, ponadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego I. P. (1) w wysokości 3.000 zł.

Na podstawie art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego (w wyroku „wymierzył”) opłatę 1.400 zł i obciążył oskarżonego wydatkami 2,431.22 zł.

Powyższy wyrok zaskarżyli: obrońca oskarżonego R. S. i Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu.

Obrońca oskarżonego R. S. zaskarżył wyrok w odniesieniu do pkt I oraz III-V części dyspozytywnej, zarzucając:

1. W odniesieniu do czynu I opisanego w części wstępnej wyroku:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony R. S. działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał nieustalonego dnia wiosny 2008r. narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, iż go uderzył ręką w twarz oraz przewrócił, w sytuacji, gdy brak jest w sprawie dowodów, które bezpośrednio potwierdzają tezę, że oskarżony działał z innymi osobami, jak również to, że to on przewrócił pokrzywdzonego, a jedyną osobą, która była obecna przy zdarzeniu był T. S., który rozdzielił oskarżonego i pokrzywdzonego, a nie atakował pokrzywdzonego,

b) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, a w szczególności art 7 i 410 k.p.k. , oraz art. 424 § 1 i 2 kpk poprzez:

- jednostronny, nieobiektywny, dowolny oraz nazbyt uproszczony sposób przeprowadzenia dowodów i przyjętą metodę ich oceny, w zakresie poczynienia ustaleń, o których mowa w pkt. 1 niniejszej apelacji, z równoczesnym pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co potwierdza uzasadnienie zaskarżonego wyroku, które nie zawiera przekonywającego wskazania podstaw racjonalnego przyjęcia takich ustaleń faktycznych, o których mowa w pkt. I niniejszej apelacji, a zatem nie spełnia ono swej podstawowej funkcji wynikającej z treści przepisu art. 424 § 1 i 2 k.p.k.,

- bezpodstawne dezawuowanie treści wyjaśnień oskarżonego R.

(...) oraz T. S. mimo, iż powyższe zeznania i wyjaśnienia są spójne i wzajemnie się uzupełniają, przy jednoczesnym wyciąganiu niekorzystnych wniosków dla oskarżonego z niespójnych i zmiennych zeznań pokrzywdzonego, który zeznał w trakcie procesu, iż bił się z oskarżonym ,

c) naruszenie prawa materialnego, a to przepisu art.158§1 kk poprzez jego zastosowanie, w sytuacji, gdy opis czynu przypisanego oskarżonemu nie wskazuje na wypełnienie przez niego wszystkich znamion opisanych w art.158§1 kk.

II. W odniesieniu do czynu z pkt. II opisanego w części wstępnej wyroku:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony R. S. dopuściła się zachowań przypisanych w tym zarzucie, w sytuacji, gdy zdarzenia w nim opisane nie miały miejsca,

b) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, a w szczególności art 7 i 410 k.p.k. , oraz art424§1 i 2 kpk poprzez:

- jednostronny, nieobiektywny, dowolny oraz nazbyt uproszczony sposób przeprowadzenia dowodów i przyjętą metodę ich oceny, w zakresie poczynienia ustaleń, o których mowa w pkt. II niniejszej apelacji, z równoczesnym pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego , co potwierdza uzasadnienie zaskarżonego wyroku, które nie zawiera przekonywającego wskazania podstaw racjonalnego przyjęcia takich ustaleń faktycznych,

o których mowa w pkt. II niniejszej apelacji, a zatem nie spełnia ono swej podstawowej funkcji wynikającej z treści przepisu art. 424 § 1 i 2 k.p.k.,

- bezpodstawne dezawuowanie treści wyjaśnień oskarżonego R. S., K. I. oraz T. S. mimo, iż powyższe zeznania i wyjaśnienia są spójne i wzajemnie się uzupełniają, przy jednoczesnym wyciąganiu niekorzystnych wniosków dla oskarżonego z niespójnych i zmiennych zeznań pokrzywdzonego, oraz A. K., którzy to świadkowie mają motywację do zeznawania na niekorzyść oskarżonego,

III. W odniesieniu do czynu z pkt. III opisanego w części wstępnej wyroku:

c) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony R. S. dopuściła się zachowań przypisanych w tym zarzucie, w sytuacji, gdy zdarzenia w nim opisane nie miały miejsca, a w szczególności przyjęcie, iż to oskarżony użył w stosunku do pokrzywdzonego niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, jak również dokonał zaboru mienia należącego do pokrzywdzonego,

d) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, a w szczególności art 7 i 410 k.p.k. , oraz art424§1 i 2 kpk poprzez:

- jednostronny, nieobiektywny, dowolny oraz nazbyt uproszczony sposób przeprowadzenia dowodów i przyjętą metodę ich oceny, w zakresie poczynienia ustaleń, o których mowa w pkt. III niniejszej apelacji, z równoczesnym pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego , co potwierdza uzasadnienie zaskarżonego wyroku, które nie zawiera przekonywającego wskazania podstaw racjonalnego przyjęcia takich ustaleń faktycznych, o których mowa w pkt. III niniejszej apelacji, a zatem nie spełnia ono swej podstawowej funkcji wynikającej z treści przepisu art. 424 § 1 i 2 k.p.k.,

- bezpodstawne dezawuowanie treści wyjaśnień oskarżonego R. S., K. I. oraz T. S. mimo, iż powyższe zeznania i wyjaśnienia są spójne i wzajemnie się uzupełniają, przy jednoczesnym wyciąganiu niekorzystnych wniosków dla oskarżonego z niespójnych i zmiennych zeznań pokrzywdzonego, oraz A. K., którzy to świadkowie mają motywację do zeznawania na niekorzyść oskarżonego.

IV. W odniesieniu do czynu z pkt. IV opisanego w części wstępnej wyroku:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony R. S. dopuściła się zachowań przypisanych w tym zarzucie, w sytuacji, gdy zdarzenia w nim opisane nie miały miejsca,

b) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, a w szczególności art 7 kpk i 410 k.p.k , oraz art424§1 i 2 kpk poprzez:

- jednostronny, nieobiektywny, dowolny oraz nazbyt uproszczony sposób przeprowadzenia dowodów i przyjętą metodę ich oceny, w zakresie poczynienia ustaleń, o których mowa w pkt IV niniejszej apelacji, z równoczesnym pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego , co potwierdza uzasadnienie zaskarżonego wyroku, które nie zawiera przekonywającego wskazania podstaw racjonalnego przyjęcia takich ustaleń faktycznych, o których mowa w pkt. IV niniejszej apelacji, a zatem nie spełnia ono swej podstawowej funkcji wynikającej z treści przepisu art. 424 § 1 i 2 k.p.k.,

- bezpodstawne dezawuowanie treści wyjaśnień oskarżonego R. S., K. I. mimo, iż powyższe zeznania i wyjaśnienia są spójne i wzajemnie się uzupełniają, przy jednoczesnym wyciąganiu niekorzystnych wniosków dla oskarżonego z niespójnych i zmiennych zeznań pokrzywdzonego, oraz A. K., którzy to świadkowie mają motywację do zeznawania na niekorzyść oskarżonego.

• naruszenie treści art. 11 §1 kk oraz 12 kk poprzez uznanie, iż czyn opisany w pkt IV aktu oskarżenia stanowi odrębny czyn, choć z opisu pozostałych zachowań oskarżonego, oraz ustaleń faktycznych dotyczących czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia wynika, iż mamy do czynienia z działaniem oskarżonego w ramach czynu ciągłego (art. 12 kk).

W odniesieniu do wszystkich czynów :

a) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, a w szczególności art 6 kpk, 7 kpk, 391§1b i c, art171§2 kpk i410k.p.k.,

- poprzez bezpodstawne odstępianie od zasady bezpośredniości polegające na odczytaniu zeznań świadków I. P. (1), A. K., O. P. i T. O., a następnie przeprowadzenia „quasi” konfrontacji ze świadkiem K. I. w sposób nieznan w przepisach postępowania karnego, co doprowadziło w konsekwencji do odmowy wiarygodności zeznań K. I., które stały w sprzeczności z tak ujawnionymi zeznaniami w/w świadków, przy jednoczesnym pozbawieniu stron możliwości zadania pytań świadkom I. P. (2), A. K., O. P. i T. O., po ich skonfrontowaniu z K. I.,

b) bezpodstawne oparcie się na dowodzie w postaci dostarczonego przez oskarżyciela wydruku wiadomości z portalu (...) K., które pochodzą od pokrzywdzonego, a których autentyczność w żaden sposób nie została zweryfikowana przez oskarżyciela, choćby tylko poprzez sprawdzenie nośnika, z którego zostały wydrukowane powyższe wydruki, przy jednoczesnym zignorowaniu faktu, iż operator portalu (...) K. nie potwierdził istnienia takich wiadomości, skoro nie dostarczył ich na żądanie oskarżyciela.

c) rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w wymiarze kary za poszczególne czyny, w tym w szczególności za czyn z pkt III aktu oskarżenia oraz kary łącznej bez nadzwyczajnego jej złagodzenia, przy jednoczesnym naruszeniu treści art. 53§1 i 2 kk, a to poprzez brak jakichkolwiek ustaleń dotyczących zachowania oskarżonego po popełnieniu zarzucanych mu czynów, jego aktualnej sytuacji rodzinnej, zawodowej, materialnej, w sytuacji, gdy okoliczności czynu, a zwłaszcza sytuacja rodzinna oskarżonego wskazują na to, że wymierzona mu kara winna być nadzwyczajnie złagodzona na podstawie art60§2 kk, a kara łączna wymierzona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

w n o s z ą c o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów,

ewentualnie o:

2. wymierzenie mu kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem, w dolnych granicach przewidzianych przez ustawę, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby,

ewentualnie o :

3. uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu w wywiedzonej apelacji, na podstawie art. 427 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 wyrokowi Sądu Okręgowego zarzucił:

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., polegającą na nieprawidłowym umorzeniu przez Sąd w oparciu o tenże przepis postępowania karnego przeciwko R. S. w zakresie czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnionego w sierpniu 2008 roku, podczas gdy prawidłowo oznaczony termin przedawnienia karalności wskazanego czynu nastąpił z dniem 31 sierpnia 2018 roku, a to wobec ustalenia, iż przekształcenie postępowania z fazy in rem w fazę in personam wobec sprawcy przebywającego za granicą nastąpiło z dniem sporządzenia postanowienia o przedstawieniu zarzutów, tj. z dniem 4 grudnia 2009 roku, co przedłużyło okres karalności czynu o kolejne 5 lat;

w n o s z ą c o:

- uchylenie skarżonego orzeczenia w części dotyczącej rozstrzygnięcia w zakresie czynu V części wstępnej wyroku, tj. występkę z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i przekazanie sprawy w tym zakresie według właściwości Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu jako sądowi I instancji,

- utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

I. *Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego R. S.* – apelacja nie została uwzględniona.

1. *W odniesieniu do pkt I części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 158 § 1 k.k.*

Zdarzenie opisane w pkt I części wstępnej wyroku, zaistniało w miejscowości B. w Wielkiej Brytanii, jak określił to prokurator w zarzucie aktu oskarżenia – nieustalonego dnia wiosną 2008 roku, Sąd I instancji, na str. 2 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przyjął, iż miało ono miejsce w marcu 2008 roku około godz. 16:30 w tejże miejscowości. W tym zakresie Sąd I instancji ustalił przebieg zdarzenia (str. 2-3 pisemnego uzasadnienia wyroku), z którego przebiegu wynikało, że pokrzywdzony I. P. (1) został zaatakowany przez trzech napastników, wśród których był oskarżony R. S., który dwukrotnie uderzył I. P. (3) ręką w twarz, po czym doszło między nimi do „krótkiej bójki” (cytat ze str. 3 uzasadnienia wyroku, k. 618), w wyniku której I. P. (1) przewrócony został na chodnik, na skutek rzucenia nim przez jednego z napastników.

Sąd Okręgowy na str. 13-14 pisemnego uzasadnienia zasadnie przyjął, że powyższe zdarzenie rozpoczynało dalsze agresywne działania oskarżonego wobec pokrzywdzonego, które wkrótce nastąpiły. Sąd przyjął, że „R. S. chciał zastraszyć pokrzywdzonego, okazać mu swoją wyższość i w ten sposób przekonać go jednocześnie do zakończenia związku z K. I.” (cytat ze str. 13 pisemnego uzasadnienia wyroku).

Powyższe ustalenia Sądu I instancji wynikają nie tylko z kwestionowanych przez obrońcę zeznań pokrzywdzonego I. P. (1), ale powyższy dowód znajduje wsparcie w zeznaniach świadka T. O., który zeznał w dniu 14 września 2009 roku (k. 49 akt ze zbioru C), że I. P. (1) telefonował do świadka ze sklepu, w którym schował się przed napastnikami, był wystraszony, przerażony, mówił o groźbach wobec niego pozbawienia życia. Po chwili świadek zauważył, wychodząc ze sklepu, w którym pracował, przejeżdżający samochód, a w nim przebywał oskarżony R. S., trzymający się za głowę. Świadek ponadto zeznał (k. 49-50 akt C), że wkrótce, w tym samym dniu przyszedł do niego I. P. (1) i opisał zdarzenie, podczas którego oskarżony uderzył go ręką w twarz (trzykrotnie), po czym I. P. (1) również go uderzył.

Apelujący kwestionując zeznania pokrzywdzonego, całkowicie pominął, nie dostrzegając tego, że zostały one potwierdzone przez świadka T. O., który nie miałby interesu w tym aby niesłusznie pomawiać oskarżonego R. S., czego nie czynił, gdyż relacjonował jedynie treść rozmowy z pokrzywdzonym I. P. (1), bez emocjonalnego zaangażowania.

Wersja oskarżonego, mająca mieć wsparcie w zeznaniach T. S., złożonych na rozprawie, jakoby oskarżony miał zostać pobity przez oskarżonego I. P. (1), nie znajduje wsparcia w materiale dowodowym, a wręcz jest z nim sprzeczna. Dalsze zdarzenia wyraźnie określają sprawcę i ofiarę przestępczych działań. Nie sposób jest przyjąć, aby pokrzywdzony, który do Wielkiej Brytanii przyjechał po raz pierwszy, szukając pracy, aby jako uczeń, uzyskać pieniądze, stanowić miał zagrożenie dla oskarżonego R. S., głęboko tkwiącego w strukturach określonego środowiska, mającego szerokie kontakty, także w środowisku osób, które wzbudzały obawy ich działań. Z pewnością pokrzywdzony nie podjąłby działań przeciwko oskarżonemu, tym bardziej w formie skierowanej przeciwko niemu agresji. Zdarzenie, będące przedmiotem zarzutu, opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, miało charakter grożącego bezpośredniego niebezpieczeństwa nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1 k.k., gdyż pokrzywdzony nie spodziewał się ataku na swoją osobę, nie znajdował wsparcia w innych osobach, atakujący wystąpili w przewadze ilościowej, gdyż były to trzy osoby, ponadto wygląd i postura dwóch osób poza oskarżonym, jednoznacznie wskazywała na realną możliwość wystąpienia skutków, o których mowa w w/w przepisach.

Zasadnym zatem było rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie zarówno ustalenia winy oskarżonego, jak również oceny prawnej czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, stąd też apelacja nie została w tym zakresie uwzględniona.

2. W odniesieniu do pkt II części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 189 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Powyższy czyn pozostaje w nierozzerwalnym ciągu wydarzeń wynikającym ze zdarzenia opisanego w pkt I części wstępnej wyroku. Czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku „zakończył się” w sytuacji ucieczki pokrzywdzonego I. P. (1) z miejsca zdarzenia.

Nie znaczy to jednak, że agresywne zachowanie wobec niego po stronie oskarżonego, zostało zakończone. Dalsze bowiem przestępcze zachowanie oskarżonego, opisane w pkt II części wstępnej wyroku, zmierzało do realizacji jego celu jakim było zastraszenie pokrzywdzonego i skłonienie go do zakończenia jego związku z K. I..

Opisane w pkt II części wstępnej wyroku przestępcze działania oskarżonego R. S., stanowiło dalszy ciąg jego postawy wobec pokrzywdzonego wynikającej już nie tylko i wyłącznie z agresji wobec niego, ale również wypowiedane groźby i użycie przemocy zmierzało do osiągnięcia korzyści majątkowej, określonej na 2.000 funtów. Była to kwota, która wzrastała od czasu pierwszego pobicia pokrzywdzonego. Przebieg tego czynu został ustalony przez Sąd I instancji (str. 3-4 pisemnego uzasadnienia wyroku) nie tylko na podstawie zeznań pokrzywdzonego, ale również na podstawie zeznań T. O. i A. K..

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zakresie oceny zeznań powyższych świadków uznać należało za niezasadny, gdyż dokonana ocena przeprowadzona przez Sąd I instancji była prawidłowa, zaś argumentacja zawarta w apelacji obrońcy oskarżonego, nie znajduje wsparcia w zebranych materiale dowodowym. Prawidłowa jest także kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu.

3. Odnośnie pkt III części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. ora art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zarzuty apelacyjne błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania – nie zostały uwzględnione.

Także i w tym zakresie, Sąd I instancji dokonał ustaleń faktycznych na podstawie zeznań pokrzywdzonego I. P. (1), które zostały potwierdzone zeznaniami T. O. oraz A. K.. Osoby te zetknęły się z pokrzywdzonym bezpośrednio po zdarzeniu, a jego przebieg został zrelacjonowany przez pokrzywdzonego, widziały przy tym jego stan fizyczny i psychiczny, co potwierdziły również obrażenia ciała, jakich doznał pokrzywdzony podczas zdarzenia. Bezsprzeczny fakt jest również utrata dokumentów, telefonu komórkowego, pieniędzy, przeszukanie jego mieszkania. Zdarzenie również było wynikiem kolejnego aktu agresji wobec pokrzywdzonego ze strony oskarżonego. Wywodzenie, że oskarżony nie brał udziału w popełnieniu tego czynu jest niezasadne w świetle cytowanych wyżej dowodów. Pokrzywdzony zetknął się bezpośrednio z oskarżonym, stąd należy wykluczyć pomyłkę co do jego osoby. Ponadto oskarżony znał miejsce zamieszkania pokrzywdzonego, stąd bez problemów udał się do mieszkania, skąd dokonano dalszego zaboru mienia należącego do pokrzywdzonego. Udział oskarżonego jest zatem bezsporny w dokonaniu tego czynu, stanowiącego rozbój kwalifikowany z użyciem noża, jak również dokonano włamania do mieszkania pokrzywdzonego (o co nie został oskarżony).

Również w tym zakresie Sąd dokonał prawidłowej oceny dowodów (str. 14-15 pisemnego uzasadnienia wyroku) uznając jednocześnie, że wyjaśnienia oskarżonego R. S. nie są wiarygodne. Nie sposób jest uznać powyższą ocenę za dowolną, naruszającą granice wyznaczone przepisem art. 7 k.p.k.

Prawidłową także jest ocena prawna czynu oskarżonego, oddająca właściwą kwalifikację tego czynu.

4. Odnośnie pkt IV części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 191 § 1 k.k.

Wprawdzie powyższy czyn opisano w pkt IV z uwagi na jego ustawowe zagrożenie, jednakże wypowiedane przez oskarżonego wobec pokrzywdzonego groźby poprzedzały jego opuszczenie mieszkania i rozstania z K. I.. Wypowiedane groźby miały na celu zmuszenie pokrzywdzonego do opuszczenia mieszkania, wypowiedane były przez oskarżonego bezpośrednio i telefonicznie wobec pokrzywdzonego, wzbudzały w nim realną obawę ich spełnienia, co w istocie nastąpiło. Tym samym ich realność wykonania gróźb zaistniała. W tym zakresie Sąd I instancji dysponował zeznaniami pokrzywdzonego, A. K. i T. O. i nie ma przesłanek aby odmówić wiarygodności tymże dowodom. Stąd ich ocena dokonana przez Sąd I instancji była prawidłowa, jak również ocena prawna powyższego czynu.

5. *Odnosnie pkt V części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.*

Zarzut zawarty w apelacji prokuratora jest zasadny. Sąd Okręgowy błędnie umorzył postępowanie w tym zakresie, uznając iż nastąpiło przedawnienie karalności.

Zarzut popełnienia przestępstwa w sierpniu 2008 roku został przedstawiony oskarżonemu w dniu 16 kwietnia 2015 roku (t. II, k. 232), natomiast postanowienie o przedstawieniu zarzutów zostało wydane w dniu 4 grudnia 2009 r. (t. I, k. 99), ale ogłoszenie zarzutów oskarżonemu nie było możliwe z uwagi na jego stały pobyt w Wielkiej Brytanii (art. 313 § 1 k.k.).

W okresie biegu przedawnienia powyższego czynu, wynoszącego 5 lat (art. 101 pkt 4 k.k.), wszczęto postępowanie przeciwko oskarżonemu, termin biegu przedawnienia został przedłużony o kolejne 5 lat od zakończenia pierwszego okresu przedawnienia (art. 102 k.k.), a więc upływa z dniem 1 września 2018 roku (por. postanowienie SN z 24.04.2007 r., IV KK 31/07).

Umorzenie zatem postępowania w odniesieniu do czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku było niezasadne, stąd wyrok podlegał uchyleniu w tym zakresie, zaś ponowne rozpoznanie powyższego zarzutu należeć będzie do Sądu Rejonowego w Wałbrzychu jako rzeczowo i miejscowo właściwego.

6. *Odnosnie zarzutu apelacji obrazy przepisów postępowania – pkt V apelacji (k. 659).*

Zarzuty apelacji są częściowo zasadne. Zgodzić należy się z tym, że Sąd Okręgowy nieprawidłowo procedował na rozprawie w dniu 22 marca 2016 roku dokonując „quasi” konfrontacji K. I. z innymi świadkami, poprzez odczytanie K. I. zeznań świadków I. P. (1), A. K., O. P. i T. O.. Wówczas obowiązujący przepis art. 391 § 1b k.p.k. nie uprawniał Sądu I instancji do takiego procedowania (przepis został uchylony przez art. 1 pkt 93 lit.b ustawy z dnia 11 marca 2016 r., z dniem 15 kwietnia 2016 roku).

Niemniej powyższe uchybienie – w ocenie Sądu Apelacyjnego – nie miało wpływu na treść wyroku. Wydaje się, że taki sposób procedowania wynikał z trudności dokonania bezpośredniej konfrontacji świadków z uwagi na ich pobyt za granicą. Nie przeprowadzenie w ten sposób „quasi” konfrontacji nie byłoby uchybieniem procesowym, a w tej sytuacji było to zbędne. Odczytanie zeznań nie zmieniło treści zeznań złożonych przez K. I..

Zarzut „bezpodstawnego oparcia się na dowodzie w postaci dostarczonego przez oskarżyciela wydruku wiadomości z portalu (...) K.” – nie został uwzględniony. Sąd I instancji nie poszerzył materiału dowodowego o weryfikację powyższego wydruku, zasadnie uznając, że jest to jeden z dowodów potwierdzający zeznania pokrzywdzonego, uznając powyższy dowód za wystarczający dla oceny zasadności zarzutów stawianych oskarżonemu.

Za niezasadny uznany został zarzut rażącej niewspółmierności kar jednostkowych oraz kary łącznej. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zastosowania i instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kar jednostkowych na podstawie art. 60 § 2 k.k. i orzeczenie kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Kara łączna oscyluje w granicy jednej z kar jednostkowych, zaś Sąd I instancji zastosował zasadę częściowej absorpcji wobec zbieżności czasowej z przedmiotowej przypisanych oskarżonemu czynów. W zakresie wskazanych przez Sąd I instancji (str. 20-21 pisemnego uzasadnienia wyroku) okoliczności łagodzących i obciążających oskarżonego, przedstawione argumenty

dotyczące wysokości orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności zasługują na aprobatę, zaś brak jest przesłanek do dalszego ich łagodzenia.

Z tych względów zaskarżony wyrok utrzymano w mocy (poza uchYLENIEM dotyczącym zarzutu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku).

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje uzasadnienie w art. 636 § 1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (z późn. zm.).

SSA Zdzisław Pachowicz SSA Witold Franckiewicz SSO(del.do SA) Edyta Gajgał